

Tuomariesittely

Maija Mäkinen

Sain vuonna 1971 ensimmäisen länsiylämaalaiseni. Se oli Åsa von Kibe – älykäs, itsenäinen, itsepäinen – elämäni koira jota saan kiittää rotuun hurauttamisesta ja koko koiraharrastuksestani.

Syyskuussa tulee täyteen 40 vuotta. Kennelimerini ”Marenjan” sain 1974. Olen kuitenkin vuosien kuluessa kasvattanut vain muutaman pentueen, ensimmäisen 1973 ja toistaiseksi viimeisimmän 1998. Noihin 40 vuoteen ei ole mahtunut kovin montaa omaa koira; en ole asuin- ja työolojen vuoksi koskaan pystynyt pitämään useampia koiria, enkä välttämättä ole edes halunnut: ylämaalaiseni ovat olleet pitkäikäisiä ja hoitaneet koiran virkansa täysillä loppuun asti.

Westiekerhossa olen toimittanut pitkään Westie-lehteä ja ollut useampaan otteeseen mukana jalostustoimikunnassa. Näyttelyharrastukseni aloitin Åsan kanssa; kaikki opittiin kantapäähän kautta – ja Åsasta tuli kuin tulikin FIN MVA. Vuosien mittaan olen kiertänyt lukemattomia näyttelyitä, toki myös omien koirien kanssa, mutta useammin vain turistina ja sittemmin tuomariharjoittelijana ja tuomarina. Tuomariksi valmistuin vuosituhatien vaihteessa. Tällä hetkellä minulla on arvosteluoikeudet koko terrieriryhmälle, mäyräkoirille ja kahta rotua vaille koko pystykorvoryhmälle. Kakkosryhmästä on aika paljon rotuja, ja ryhmistä 1, 9 ja 10 joitakin.

Olen kiinnostunut useista koiraroduista ja haluan oppia niistä lisää, mutta mitä enemmän olen muita rotuja opiskellut – ja moniin niistä myös sydämestäni ”tykästynyt” – sitä vakuuttuneempi olen kuitenkin siitä että länsiylämaalainen on minun oma rotuni. Tällä hetkellä olen valitettavasti koiraton ”Kaken”

Kuva: Hanna Häkki

siirryttyä isommalle revierille alkuvuodesta ja taloyhtiön tulevan putkiremontin viivästyttäessä uuden koiran ottoa.

Odotan innolla elokuuta ja erikoisnäyttelyä. Kiitän kunniaa tulla kutsutuksi tuomariksi omaan erkkariimme. Kutsu on minulle arvokas ja erityisen mieluisaksi minulle sen tekee se, että jaamme tuomariuden ystäväni Wellu Kumpumäen kanssa; olemme tunteneet toisemme hamasta nuoruudesta ja aloitimme yhdessä tuomariuramme.

KIITOS. Nähdään näyttelyssä!

Maija Mäkinen

Veli-Pekka Kumpumäki

Lämmin Kiitos Westiekerholle kutsusta erikoisnäyttelyn tuomariksi. Olen saanut olla monessa mukana rotujärjestömme historian aikana, mutta tämän kunnian koituminen osakseni on hyvin erityislaatuista, ellei peräti ainutlaatuista.

Koko tähänastisen elämäni olen saanut viettää koirien parissa. Ensimmäisen westieni sain 32 vuotta sitten, ja sillä tiellä ollaan vieläkin. Tällä hetkellä minulla on kolme westietä; joista kaksi on sijoituksessa. ”Dahlia” asuu kotona skottien kotipoliisina. Se on ties-kuinka-monennessa-suoraan-alenevassa-polvessa kantanarttuni POHJ MVA Ingrid Iris von Kiben jälkeläinen.

Ilman koiria ei voi elää! Elämässäni on ainoastaan yksi parin kuukauden tauko, jolloin sijoitin kaikki koirat, ja päätin keskittyä täysillä työelämään ja ”muihin harrastuksiin”. Aluksi kaikki sujui kuin tanssi, mutta pian alkoivat hirvittävät vieroitusoireet. Tunsin itseni ”kädettömäksi”. Ongelma korjaantui muutaman koiran myötä.

Erikoisnäyttelyssä tunnelma on aina tiivis, eikä nykyisin enää näe samaa nurkkakuntaisuutta telttakylien arkkitehtuurissa kuin joskus ennen. Onneksi näin.

Viimeiset yksitoista vuotta olen antanut kouluttautumiselleni ulkomuototuomariksi ja itse tuomarityöskentelylle. Olo alkaa nyt olla varsin kylläinen. Veri vetää myös takaisin remmin päätä pitelemään.

Minulla on vahva käsitys siitä, millainen rodun malliyksilön kuuluu olla. ”Kylmiä väreitä” saan kokea rotua arvostellessani harmittavan harvoin, hyviä yksilöitä kuitenkin löytyy lähes kaikkialta. Westieitä erikoisnäyt-

telyissä olen arvostellut useissa maissa ja itse rotua vielä useammassa. Osaan taatusti arvostaa kaikkia vietettyjä hetkiä trimmauspöydän ääressä, rakkoja sormissa ja valvottuja öitä!

Odotan suurella mielenkiinnolla näyttelyämme elokuussa. Toivon ihoa ”kananlihalle!”

Veli-Pekka Kumpumäki

